

at lave en lignende ordning med kunststøtteordningerne, som jo netop ikke er en hvilken som helst ting. Vi ved alle sammen, at det er vigtigt, at de er uafhængige af partipolitiske interesser.

Irene Sønderby (CD):

Da CD's ordfører på området ikke kan være til stede i dag, skal jeg på CD's vegne alene udtale, at CD tilslutter sig lovforslaget, samtidig med at vi med tilfredshed konstaterer, at vi her har et forslag, der ikke får nogen økonomiske konsekvenser ud over den forsøgspulje, der ventes afsat af de alment kulturelle tipsmidler.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at vi i dag skriver kulturpolitisk historie. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at alle lovforslag vil vise sig på en visionær, spændende og perspektivrig måde at komme til at vende ganske meget op og ned på den måde, vi plejer at lave kulturpolitik på.

Det er på sin vis ganske interessant, at i de 34 år, Kulturministeriet har eksisteret, har vi ikke førhen haft nogen forsøgsparagraffer i lovgivningen på kulturområdet. Vi havde Kulturfonden, som en af mine forgængere, hr. Ole Vig Jensen, ganske dristigt så nogle pointer i, men ellers har det været, som det plejede, i en hel generation.

Det svarer naturligvis overhovedet ikke til, at det samfund, vi har i dag, er særdeles anderledes end i 1961. Der er en bedre uddannet befolkning, der er medier, der på en helt anden måde bombarderer os, og der er et internationalt netværk, som kræver noget af os. Der er nogle grundlæggende holdninger, og der er nogle grundlæggende målsætninger, som naturligvis ikke har ændret sig, men med dette lovforslag giver vi den kulturpolitiske debat endnu et skub.

Det første skub kom for mit vedkommende, da jeg i 1993 bad kultursociologen Peter Duelund om at lave en redegørelse for kulturens politik, og meget af det, som ligger i disse forsøg, og som ligger i en lang række af de andre initiativer, regeringen kommer med i denne folketingssamling, bygger helt præcist og direkte på anbefalinger fra netop redegørelsen om kulturens politik. Det er jo rart at kunne sige, at en redegørelse fører til noget, og det gør denne. Den var god, den var spændende, den var lang, og nu kommer så den politiske opgave, vel at mærke for dem, der tør.

Jeg skal sige tak til hr. Søren Hansen for tilslutningen. Det er klart, at man altid kan se tingene på to måder. Man kan se de trusler og de farer, der er – den mørke side af mønten – eller man kan se den lyse side, nybruddene, hvad der kunne komme til at ske, og det er naturligvis også vigtigt i en politisk proces at kigge på begge dele.

Til fru Ester Larsen skal jeg sige, at jeg tror på, at når mennesker mødes, og når de mennesker vel at mærke har en historie at fortælle sig selv og hinanden – en kulturpolitisk historie i dette tilfælde – sker der nybrud, opstår der dristighed, og så kommer der også substans ind i det.

Det er derfor, jeg siger, at det i dag er et stykke historie. Det vil vise sig at være irreversibelt. Vi kan ikke gå tilbage, og jeg synes faktisk, at det er lidt spændende, at så vidt jeg kan lytte mig til, tør et flertal i dette Folketing gå med, med respekt for en lang række principper om armslængder, ikkeindblanding, ytringsfrihed, og hvad ved jeg.

Jeg skal også sige tak til fru Karen Højte Jensen. Jeg skal understrege det, som fru Karen Højte Jensen spurgte om, nemlig at i det tilfælde, hvor der er tale om, at et amt er involveret eller flere kommuner er sammen som f.eks. i Salling, skal der være enighed, ellers kan det ikke lade sig gøre. Jeg tror, man vil stå i kø for at komme til at skabe den enighed. Jeg tror, man vil stå i kø for at komme til at være med, og det vil sige, at vi får skabt nogle af de krydspunkter, som vi faktisk har brug for. Jeg deler troen på demokratiets styrke, for ude omkring er man ikke så tosset. Det ville jo være grusomt, hvis vi havde det synspunkt, at det kun var fra København og Assistenshuset, vi kunne styre kulturpolitikken.

Jeg undrer mig i mit stille sind over den lærende forsigtighed, som fru Margrete Auken lægger for dagen i forbindelse med sin manglende næstentilslutning. Der er for mig ingen som helst tvivl om, at vi naturligvis skal gøre op, om formidling kan klares lokalt. Hvis folk lokalt ikke vil have formidling, er der ikke meget at gøre ved det. Men vi sætter jo ikke lovgivningen om folkebiblioteker ud af spil. Der er fortsat lovgivning om folkebiblioteker, om egne teatre og hvad ved jeg. Det er, som om alting vil gå i sort efter dette lovforslag. Jeg ser altså modsat på det: Der lyser en stjerne på himlen.

Det eksperimenterende, det alternative og det farlige tror jeg derimod, at vi stadig væk skal have lidt hånd i hanke med. Men det er meget